

[Finansministeren]

foreligger, efter at vi har stemt om ændringsforslagene.

I den sammenhæng vil jeg gerne rette en tak til finansudvalgets medlemmer for, at de så beredvilligt og i fælles interesse har tilrettelagt arbejdet med finanslovforslaget efter valget således, at vi så hurtigt som muligt kunne få vedtaget finansloven, og at man på det grundlag kunne komme i gang med arbejdet dér, hvor det har måttet gå i stå på grund af manglende bevillinger og på grund af manglende stillingsbesættelser.

Debatten i dag har jo været præget bl.a. af de drøftelser om ungdomsledigheden, som har fundet sted mellem regeringen og partierne. Vi glæder os i regeringen over, at der på trods af den politiske uenighed mere generelt ved afstemningen kunne samles et meget stort flertal for en tilslutning til indsatsen mod de unges ledighed.

Vi er også helt enige med hr. Niels Helveg Petersen, når han i sit indlæg her tidligere på eftermiddagen understregede, at der jo er et arbejde, som skal føres videre, ikke mindst ude i amter og kommuner, og jeg kan her bekræfte, at indenrigsministeren allerede har inviteret de kommunale repræsentanter for sammen med dem i morgen at drøfte disse vigtige problemer.

Jeg synes også, vi alle kan glæde os over, at det nu lykkes i 1984 at få tilvejebragt et samlet udbud af ungdomsuddannelsespladser på 145.000. Vi skal såmænd kun to år tilbage, nemlig til 1982, for at finde et meget mindre tal; dengang var der kun 118.000 pladser. Det er altså en tilvækst på 27.000 pladser i løbet af kun to år. Det er den største indsats, der nogen sinde er gennemført for at udvide det danske undervisningsmaskineri, og det er den største indsats, der på noget tidspunkt, siden den økonomiske krise begyndte i 1974-75, er gjort over for de unges ledighedsproblemer. Lad os alle glæde os over det på trods af uenighederne.

Hr. Svend Auken gjorde nogle bemærkninger om socialdemokratiets holdning. Det var jo et meget engageret og dramatiseret indlæg, som hr. Svend Auken sin natur tro fandt anledning til at aflevere i dag. Jeg kunne godt komme med en række polemiske bemærkninger, men jeg vil dog indskrænke mig til to, for de to er i hvert fald nødvendige.

Hr. Svend Auken brugte det udtryk, at der var opstået kaos, og kastede et bebrejdende

blik ned på regeringsbænkene. Ja, der opstod da kaos, men det var minsandten ikke på grund af regeringens dispositioner. Regeringen disponerede jo helt naturligt efter, at socialdemokratiet i december ville forholde sig til finansloven, som det har gjort igennem mange, mange år.

Nej, der opstod kaos, fordi socialdemokratiet ændrede standpunkt, og det kaos fik jo så lov til at udvikle sig. Så kom der en lykkelig afslutning i den forstand, at regeringen fik styrket sit mandat ved folketingsvalget, og så havde vi i og for sig troet, at kaoset var blevet afblæst. Men jeg har da læst aviser og kan derfor konstatere, at der stadig er folketingsgrupper, hvor dette kaos ikke synes at være helt overstået endnu. Men der er ikke noget kaos her i folketingssalen, der er heller ikke noget kaos i regeringen, og det vil jo blive bekræftet, når vi ved afslutningen på denne debat konstaterer, at finanslovforslaget vedtages på helt regulær vis.

Hr. Svend Auken tog sig også den frihed af kalde regeringens holdning for opportunistisk. Jeg ved ikke, hvordan det skal forstås. Jeg ville definere opportuniste sådan, at det er den holdning, man anlægger, hvis man vælger sin holdning til en sag ikke ud fra et hensyn til sagen, men ud fra nogle andre hensyn, ud fra nogle snævre egoistiske betragtninger. Eksempelvis hvis man den ene dag stemmer for finansloven, fordi det passer én og passer i éns kram, den anden dag stemmer imod, fordi det er mere hensigtsmæssigt, og den tredje dag undlader at stemme. Det vil jeg kalde for en opportunistisk indstilling, men jeg ved ikke, om det var det, hr. Svend Auken tænkte på. Jeg har i hvert fald vanskeligt ved at se, hvor det opportunistiske hos regeringen har været, for vi har fra starten lagt vores finanslovforslag frem, og så har vi på helt normal vis søgt at få det gennemført.

Men jeg skal ikke dramatisere debatten, for det mener jeg ikke tiden er til, og i det hele taget blev de forhandlinger jo ikke ført for at få et finanslovsforlig, de blev ført for at opnå enighed om en indsats over for de unges ledighedsproblemer og for at se, om vi også kunne opnå enighed om nogle sociale forbedringer og om, hvordan man skulle finansiere det. Det må vi altså i dag med beklagelse konstatere at der ikke kunne opnås enighed om. Regeringen må altså nu selv